

خجسته باد روز خلع ید از استعمار، روز کارگران ایران

هممیهنان، کارگران بیدار دل،

پاره‌ای از رویدادها در فرازونشیب زندگی ملت‌ها به اندازه‌ای سرنوشت‌ساز هستند که یادآوری چگونگی آن‌ها پیوسته وظیفه‌ای تاریخی تلقی می‌شود. چهلویک سال پیش، ایرانیان پس از یک قرن و نیم شکست و پراکندگی در روز بیست‌ونهم خردادماه یک‌هزار و سیصد و سی گام بزرگی در راستای رهایی از سلطه‌ی بیگانه برداشتند و، با خلع ید از استعمار، گردانندگی صنعت نفت در سراسر کشور را بر عهده گرفتند.

«گرچه در خلع ید از غارتگران بیگانه، که به رهبری مصدق بزرگ انجام گرفت، همه‌ی گروه‌های اجتماعی سهم داشتند؛ ولی، چون در آن هنگامه‌ی غرورآفرین درفش ملی به دست توانای کارگران بر فراز دکل‌های چاه‌ها و ساختمان‌های پالایشگاه نفت بر اهتزاز درآمد، به‌حق این روز خجسته 'روز کارگران ایران' نامیده شد.» جنبش کارگری ایران از سال‌های پیش و هم‌زمان با پیریزی نخستین واحدهای صنعتی نوین در کشور و خیزش مشروطیت پا گرفته بود؛ ولی نقش برجسته‌ی این گروه اجتماعی سازنده در خلع ید از استعمار جایگاه والای آنان را در پاسداری از هستی ملی بیش از پیش نمایان کرد.

این رویداد تاریخی نه تنها پایان یافتن سالیان دراز بردگی اقتصادی و ره‌آوردهای شوم سیاسی، اجتماعی، و فرهنگی آن را نوید می‌داد؛ بلکه تیری شکافنده بر قلب اهرمن ناامیدی و ازخودباختگی بود و به‌ویژه از کارگر به‌خواری‌کشیده‌شده‌ی ایرانی انسانی به‌خویش‌تن‌خویش‌بازگشته و آزاد ساخت. از آن پس، اردوی کارگران ایران با روشن‌بینی و یگانگی بیشتری، از یک سو، برای از میان بردن شیوه‌های گوناگون بهره‌کشی سوداگرانه از نیروی خود و، از سوی دیگر، در راستای برآورد خواست‌های ملی به کوششی خستگی‌ناپذیر برخاست و همواره در پیکارهای مردمی پیشگام دیگر گروه‌های اجتماعی بود. این پیشگامی به‌ویژه در گیرودار انقلاب بیست‌ودوم بهمن، که عدالت همگانی را در ردیف استقلال ملی و آزادی‌های فردی و اجتماعی هدف قرار داده بود، به‌خوبی آشکار گردید.

در پی آن پیروزی بزرگ، امید می‌رفت که، در ایران بپاخاسته، استثمار به همراه استبداد و استعمار به زباله‌دانی تاریخ فروافتد؛ و در آغازها نیز گام‌های استواری در این راستا برداشته شد؛ ولی واپس‌گرایان به‌قدرت‌رسیده خیلی زود جدول ارزش‌های انقلاب را درهم‌شکستند و حيله‌گرانه از دگرگونی‌های بنیادی در همه‌ی زمینه‌های زندگی ملی پیشگیری کردند. در این میان، کارگران با کینه‌توزی بی‌مانند از گردر امرسیدگان، که هم بساط تاراجگری گسترده و هم با ترفندهای گوناگون به دفاع از سرمایه‌داری لجام‌گسیخته پرداختند، روبه‌رو گردیدند و هر کوشش حوطلبانه‌ی آنان با از دست دادن کار، زندان و شکنجه و حتی کشتار درهم‌شکسته شد.

اکنون، کارگران به‌سختی در تنگنا افتاده‌اند، امنیت شغلی ندارند، دستمزدی درخور هزینه‌های زندگی دریافت نمی‌کنند، از بیمه‌های اجتماعی درستی برخوردار نیستند و، با فروپاشی سازمان‌های صنفی خود، که قربانی توطئه‌ی انحصارگران شده است، در برابر پای‌مال گردیدن هر حق قانونی خود بی‌دفاع مانده‌اند.

با این همه، جنبش کارگران ایران آن چنان درون‌مایه‌ی سرشاری دارد که همه‌ی سرکوب‌های کور را پشت سر گذارده است و می‌رود تا دوران شکوفایی تازه‌ای را آغاز کند و همه‌ی گزارش‌های رسیده از سراسر کشور

ایستادگی و کوشش این گروه اجتماعی دردآشنا را نشان می‌دهد. رویدادهای تلخ سه ماه گذشته در گوشه‌وکنار این سرزمین بلازده، که همه پیامد افزودگی فقر، بیکاری، گرانی، کمبود بهداشت و درمان، و نارسایی آموزش در سطح‌های گوناگون، و از میان رفتن ایمنی قضائی، و نیز خشم فروخورده‌ی مردم از برگزاری انتخابات نمایشی است، ضرورت زنده‌داشت اسطوره‌ی همبستگی همگانی را برای ایران و انقلاب از ورطه‌ی هولناک کنونی روشن می‌سازد.

بدین سان، بر همه‌ی گروه‌های اجتماعی، به‌ویژه کارگران، فرض است که، با پدید آوردن و پویا کردن نهادهای صنفی خود، که گنجایش طرح خواست‌های ملّی را داشته باشد، به تکاپو بپردازند.

چنین است که حزب ملت ایران ضمن شادباش فرارسیدن روز فرخنده‌ی «خلع ید از استعمار» از یکایک شما کارگران بیدار دل می‌خواهد تا برای بازسازی سندیکاها و اتحادیه‌های خود به‌پاخیزید و باز هم جلودار دیگر گروه‌های اجتماعی در راستای رسیدن به مردم‌سالاری و آزادی و آبادی میهن گردید.

دروغ به اردوی کارگران ایران، پیروز باد ملت.

دبیرخانه‌ی حزب ملت ایران